

Nem látszott semmi az egykori temetőből, a felbomlásnak sem szaga, sem árnyalata nem volt észrevehető, az egyedüllétem hétköznapiságát sem sértette semmi, távolból mégis minden alaptalan mozgásban volt, szürke feszült perspektívák, megakasztott összeomlott struktúrák, lábam alatt elbukott évszázadok szétesésének felismerhetetlen maradványai: teljes bukásukat megtagadva a földben oldódtak fel az elmúlás feszültségének degeneratív, rothasztó automatizmusai, apró lyukacsos réseket megnyitva a talaj rétegeiben, széthúzva, szétfeszítve a csomós földdarabokat, és egyszerre, mégis sűrítő, összehúzó erőt kifejtve, a bukás éjszakájának ismeretlen, fájó érzésével beoltva az apró koszos fekete földdarabkákat, olyan darabokat, amelyen minden város csupán a sziszegő szétesés és a szívszorítóan finom elmúlás állapotában létezhet. Minden épület látszólagos szilárdsága és minden gép monoton működése ellenére itt az alaptalan felbomlás mozdulatlan szomorúsága uralkodik, kirekesztő, elrettentő, megrémisztő kizárólagossággal a rohadt világ fölött, egészen addig, amíg a fekete, alattomos fájdalomba mártott darabok – sűrűségüktől megszabadulva – fel nem láznak, ellen nem szegülnek minden mohó, emberi próbálkozásnak és véglegesen össze nem omlik a kietlen épület szilárdsága és a mohó gépezet monotonitása. Kitörés, fellázadás, ormótlan kiáltás, üvöltés a választott kirekesztettségben: a magány elmondhatatlan szörnyű esete, üresen felmagasodó halálos létezés; a tompa, sötét nap lustán terült el fölöttem, kétségbeesetten szörnyű vigaszt keresve minden sugarában keserű sötétségére, amit a kiomló sötétségsugarakban lemondóan, adakozóan, ajándékozóan osztott meg magányommal.

Észrevétlenül léptem rá az egykori Pest lepratejtőjének szürke helyére, körülöttem nem evilági könnyed szomorúság; minden a megszokott egymásutánosságában túlzóan terjeng, az emberek finom arcából kiszállt vér összeolvadva a monoton mechanikus zajjal; valami itt véglegesen elakadt, minden mozgott, de valami fájdalmasan szétrepedt, itt valami ténylegesen kicsúszott, valami kimondhatatlanul könnyedén kilebbent a beton szürke érdességét csak éppen súrolva a tompa feszültségből, mintha évszázadok bomló hulláinak illata szállt volna fel megnyíló, kitégult orrlyukaim felé. Halálra és a felbomlás melengető, betegesen megmozgató illatára vágyok, érzem ujjaim végei megmozdultak a surranó hullaszag hatására, mintha a több száz éve itt felejtett halottak szomorúfűz-szerű növényként terültek volna el előttem ezen az elhagyatott sétán, ahol a mechanikus mozdulatlanságot a földalatti felbomlás rettentő véletlenjei törték meg. A kiszámíthatatlan vesztes évszázadokból elmenekült, sőt kimentett ócska testek kiismerhetetlen elő fonalakon keresztül lassú csírázásba kezdve halálillatot szórtak szét: a bizonytalanság gyökerét, mint egy fekete földcsomót, illat formájában lökték ki. A talaj és a kiégett természet eltüntetésére a sötét ürességben, pusztító megsemmisülésen jártam, minden lépesem tapintatlan, szentségtelen, megveszett, ostoba, minden lépesem arcátlan megmozdulás, az alaptalan felbomlás keserűen mámorító tagadása. Gyűlöltem lépéseimet, visszahúzódtam volna magamba valami kikezdhetetlen mozdulatlanságba, de alattam a hulladékként szétbomló földdarabok izgatón tobzódtak, oly ostobán üres, gögös mozgást folytatva, amely a fekete föld és a megsemmisülés halálos szabadságáról árulkodva megmozdította testemet az elszabadult indulatba és a kilátástalan vonyításba feloldódva égetett, tépett, széthúzott, meggyalázott, felperzselte és csodálatosan eltemetett minden lépés a pestises halottak maradványai fölött járva, reménytelenül belefeledkezve az alattam lejátszódó

korlátlan felbomlásba, sötétes sarasodásba. Úgy érzem, belepusztulok elődeim felbomló testébe, a szétesés végtelen lehetőségeibe élve eltemetetten: túrhetetlen és kikezdhethetlen bőség szorongató sötétsége, a meghalás, mint sarasító végzetes fertőzés, a lélek kínjainak rothasztója.

Régi temető, elpusztult, szétszóródott síremlékek, a halál alaptalanításának felülmúlhatatlan diadala (minden életerő, minden véres akarás alábbhagy), a test szétesésének helye is elmerül a földrétegek mélyén, nem marad semmi sem, a föld mindent felemész, minden hullát válogatás nélkül elnyel fekete, meddő méhe: zsugorított csontváz, hamvasztott tetem, edényben elhelyezett aszalódott maradványok, urnatemetők, elégetett holttestek, temetőn kívüli feslett testek (szakadók, öngyilkosok, eretnekek, hitehagyottak, gyilkosok), illetve a temető kerítése mellé vagy a temető árkába elhantolt halva született, keresztleletlen gyermekek. Csomós földdarabok mély feketéje, a legmélyebb szakadék belső felülete kitapinthatatlan módon befelé tágul: csomósodás és sűrűsödés a sötétség belső mozgása, a sötét anyag kibomlása egy fekete földcsomóban. Jaj nektek és kegyelem veletek, zsugorított csontváz, hamvasztott tetem, urnasírok, öngyilkos eretnekek, keresztleletlen gyermekek, hitehagyott kutyák, kivetett züllött gaztevők, elégetett testek, nyújtott és zsugorított csontvázak! Vigyázzatok, nem menekülhettek, míg rajtatok járunk mi, hitehagyott eretnekek, öngyilkos öngyűlölők, itt emésztődünk el a szmog felperzselő szürkességében, mi, halva született szerencsétlencei a szürkességnek; nincs az égen egyetlen felhő sem, nincs egyetlen csillag sem, csak a halott nap fekete fénye szívja el a szürke még elviselhető árnyalatait: erőszakosan összeolvad, magába olvaszt minden világosságot egészen addig, amíg ez az átkozott fekete halott nap nem áll össze egy olyan csomósodó fekete földdarabbá, ami egyszerre válik lyukacsosan redőssé és érdes szélűvé, és egyszerre sűrűsödik befelé valami titokzatos negatív gravitációs vonzáson keresztül, kiszárítva a számunkra még elviselhető árnyalatait a szürke levegőnek, a mi szürke levegőnknek, ami úgy ölt meg bennünket, hogy kiszárítva még életben hagyott. Élő halottként fetrengve hamiskás stabilitással botorkálunk az árnyvilág sötét szegleteiben, a kiszámítottság szálnalmas és sajnálatra méltó formái között, minden ráció egy kikezdhethetlen méreg, ami lassan szivárog elhagyott ereinkben. Minden ház egy temető kerítése, minden lépés egy keresztség nélküli test elhantolása vagy előbukkanása a föld feketeségéből, nincs odafent és nincs odalent, nincs oltalom, azt hiszem, nincs már kiút, semmi sem tarthat vissza, hogy felégessem ezeket az otromba formákat, kiátkozzam a mocskos házak szögletes szürke szegleteit. Lepratemetőn élünk mind, mi hitehagyott eretnekek, kérélnthetetlenül kísérletező keresztleletlen öngyilkosok, mi megszólíthatatlan vádolható halva születettek. A tudásra való kényszerítettség szürkésen világos hasadéka az a szokatlan szomorúság, amely életben tart, megragad és magába olvaszt ez a világos lyuk: zuhanásomban élettelen égitestek keringenek, üres formák gyönyörűen bomlanak ki a formátlanság tökéletes gyászában, és a fekete nap mint a lesütött szemem vak középpontja kizárólag a hiánnyal halmozza el azt a sötét örvénylő árnyékos ösvényt, amelyen keresztül az ismeretlen felé zuhantam, összetöporodva, összehúzódva, mint egy edénybe zárt holttest, sőt, még szemcsékre is estem, elhamvasztott a súrlódás sötétségének telítettsége. Porszemként és felőrölt hamuként visszahulltam a fekete földre, azokra a sötét csomós földdarabokra, amelyben valami idegen sűrítő, összehúzó erő mellett a szétfeszítés, a feloldódás, az elkerülhetetlen kifakadás erői is működtek, és porszemként, végtelenül összezsugorodva a szomorú éjszaka

ismeretlen fájó érzésével lettem beoltva. Ekkor végtelenül megterhelve, a szétfeszítő és összehúzó erők sötét, össze nem illeszthetőségével éreztem, hogy nincs visszaút, nincs semmi közöm a megakasztott, összeomlott struktúrákhoz vagy a szürke, feszült perspektívákhoz, tudtam, hogy nincs menekvés a fájdalom sötét csomóosságából. Fekete földdarabként egy halott fekete lyuk által spirálisan megzavartan, összetekeredve hevertem megszámlálhatatlanul sok sötétes földszemcse között: olyan darabok voltunk, amelyeken minden város csupán a sziszegő szétesés, és a szívszorítóan finom elmúlás állapotában létezhet.

A felbomló test mozgása (nem tudtam megszabadulni a feloldódás aggasztó gondolatától), meztelenség, langyos simogató éjszaka, ahogy elképzeltem az eloldódó húsdarabokat, széteső inakat, leszakadó, és a semmibe továbbbúszó, elsimuló testtájakat: ez a meztelenség éjszakai formája, a lecsupaszított üres létezés fénytelen formája, a fáradság egy olyan sajátos fajtája, amelyben egyszerre rejtőzik el a bűn tiszta megtestesülése és a terjedelmes üresség tompa háborgása. Semmi és a teljes öldöklő szenvedés egyszerre volt ott a leolvadó, elfolyó bőrrétegekben, megmerevedett halott hideg mellbimbók és a leépülő keblek lágysága, körülötte homályos sötét földdarabok, a mellbimbó szinte elveszett a fekete földdarabok között. A szorongás teljessége felé úgy érzem, hátra dőlhetek, nem tudok tovább menni, minden megfeszülő izmokkal szelíden sürgetek egy különös, hátborzongató ürességet, olyan megsemmisülést, amelynek ki kellene zárnia mozdulataimat és az élet hiábavaló hazugságait: az emberi testet a terhelés alatt összeroppantva egészen a sötét földdarabok feketeségéig kellene úznie ennek a hátborzongató hideg ürességnek, egy olyan állapot felé, ahol már semmi sem fontos, ahol a megszakadt test feloldódását dörgedelmes, emberfeletti titokzatosságból megszólaló, nem evilági kórus szomorú hangja kíséri, sőt, a hang többet tesz az egyszerű kíséretnél, a hang felfüggeszt, a testet egy bevetetlen, összetúrt fekete bársonnyal takart ágyra lökve a túlvilági kórus hangja felbomlaszt. Mikor a kórus erőszakos isteni magányának kilátástalan szólamai a bársony sötétjébe teperik le a meggyengült testet, akkor az égen a halott nap mozdulatlan, kiábrándult fekete szemében valami végérvényesen megdermed. A halott nap lakkozott fekete szeme és a föld csomósodó feketesége: a test feloldódásának, felbomlásának, kitagadottságának, bűzlésének, szétesésének, leépülésének, kilátástalanságának, csillapíthatatlan elesettségének kezdete és vége.